

MIKAEL

VIIMA

A black silhouette of a man from the chest up, holding a handgun in his right hand, pointing it towards the left. The silhouette is set against a dark purple background with abstract, splattered patterns in shades of orange and red. The man's torso is filled with a landscape image of a beach with waves and a sunset.

Rekyyli

WSOY

MIKAEL
VIIMA

Rekyyli

AARNI SUSI 2

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© MIKAEL VIIMA JA WSOY 2023
ISBN 978-951-0-47854-7
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
PAINETTU EU:SSA

Prologi

TAKARAIVOSTA VUOTANUT veri sulattaa lunta paakuksi niskassani. Yö on tähdetön, sysimusta. Korvissani suhisee ja soi. Sylissäni on jokin, joka hytisee, hetki hetkeltä kylmenee ja kohta kuolee. Tunnustelen, jalastani puuttuu pala lihaa. Helvetti. Näen umpeen turvonneen silmäluomeni välistä vain vähän. Niskaan koskee, silti käännän päätäni hitaasti puolelta toiselle. Haluan nähdä vielä kerran kaiken.

En kykene tästä asennosta laskemaan montako ruumista minua ympäröi.

Vasemmalla, oikealla, ei liikettä enää.

Olen väsynyt. Kaikki painaa. Hymyilen leveästi. Hymy sattuu mutta en välitä.

Taivas, suunta, jonne en katsoisi, mutta kai minun on pakko. En tahdo olla epäkohtelias.

Katson ylös asean piippuun. Pieni musta virheetön pyöreä tunneli kuolemaan.

Ase on parhaan ystävänä, esimieheni komisario Karhun kädessä. Led-soihdun valo sattuu silmään.

Kuvittelen näkeväni kärjen luodista, joka on tarkoitettu minulle.

Varmistin on pois päältä.

Luoti piipussa on varmasti lämmin.

Ase on varmasti lämmin.

Minulla on kylmä.

Katsomme toisiimme, minä vajaalla silmällä, ja paksut, suolaiset kyöneleet hyytyvät Otson poskille pohjoisen pakkasessa.

»Mie ko siusta kummisetää tyttäreille aattelin, saatana. Saatana saatana siu kanssais, Sus!«

Ei.

»Ansaitsette molemmat... kaikki parempaa. Et sinä minua täältä saa putkaan hengissä. Mene kotiin, ole isä ja aviomies. Ole veli. Vedä liipaisimesta.«

Hymyilen lisää.

Katson ruumisröykkiötä uudestaan.

Jumalauta mikä suoritus. Olen ylpeä.

»Entä jos saat Otso ylennyksen?«

»Haista sie Aarni paska! Sitäkö mie tässä ajattelen, saatana!«

»Sano Ellelle terveisiä. Oikea nainen sinulle. Älkää jatkako molemmat poliiseina. Lapsi tarvitsee edes yhden vanhemman.«

Lumi haisee verelleni. Korvat soivat.

»Kenet itse tahtoisit aseeseen taakse jos olisit tässä?«

Suljen silmäni.

Pimeää.

Rauha. Minulla on hyvä olla.

Jumalauta mikä suoritus. En olisi itsestäni uskonut.

Hengitän ulos. Naurahdan mutta se sattuu. Minusta on vuotanut paljon verta. Sattuu yhä vähemmän. Olenko menettämässä tajuntaani? Jokin sylissäni tärisee horkassa.

Maa, vesi, tuli, tuuli, tyhjiys.

Laukaus.

OSA I

I Merenneito

Kalmistonkosteaa Helsingin kevät.

Luonto on luuranko.

Lehdettömien puiden oksat kynsivät taivasta, rannan kaislat kahisevat hiljaa Kallahdenniemen kylmässä merituulella. Kepeät pakkashiutaleet valuvat taivaalta talvisen meren yllä, pyörteilevät tuulen mukana, tanssivat taianomaisesti hetken alhaalta ylös, kaartavat taas alas ja sulautuvat rannan harmaaseen sohjoon. Helsingin talvi ei osaa päättää mitä se on, sulaa, pakkasta, poutaa, sadetta, viime viikolla valjuja revontulia, vihreä aavemainen huntu Helsingin taivaanrannassa.

Harmaanmusta meri lainehtii raskaasti kuin maailmalle vieras, jäisenäkin sula metalli. Rannan väri liukuu jääsohjon vaaleanharmaasta puuterilumenvalkaan. Mäntyjen vihreä, kaislojen keltainen, kuin ilotulitus kevättalven harmaasävykuvassa. Jossain oikealla lumisateen takana on Kallahden uimaranta.

Maanantai.

Kolmas ruumis kahden viikon sisään samalla rannalla.

Kroppa uimarannan jäähyhmässä on kuukauden kaunein ja kylmässä suolavedessä hyvin säilynyt. Onneksi. En kestä sulankelinruumiiden löyhkää.

Silmäni kulkevat huolellisesti päästä varpasiin, katsovat vaatteet, kädet, jalat, kasvot, asennon, etsivät kasvoista väkivallan merkit, yksilöivät tuntomerkit – tatuoinnit ja syntymämerkit.

Polvistun lähemmäs ruumista mutta pidän etäisyyttä. Aivan kuin erottaisin rannan mudassa raskaiden aaltojen tasoittamia askelten painaumuksia. En ole varma.

Ohut kumikäsine kädessäni avaan varovasti löysän, vähintään yhtä kokoa liian suuren maastonvihreän takin. Naisella on omalaatuinen paita. Katson, onko hänen ranteissaan sitomisjälkiä, kaulassa kuristusjälkiä, ruhjeita, pintavammoja.

Housut ovat kiinni ja koskemattomat, mutta takki on helmastaan repeytynyt. Seksuaalista väkivaltaa?

Paita on musta, hyvin istuva, hienoa ja kallista kangasta. Merinovillaa? Kuin poolopaita, mutta hihoissa on pitkät, paksut keinonahkaiset kalvosimet, jotka jatkuvat lähes kyynärpäähän saakka kuin nahkahaarniskan käsivarsisuojaukset. Paita näyttää kalliilta ja on varmasti pukenut yhtä hyvin ennen kuolemaa kuin nyt sen jälkeen. Onko paita teetetty? En ole nähnyt tuollaista ennen. Käden jokaisessa kynnessä on hieman erilainen pinnoite, valkoista, mustaa, kirkkaan valkoista ja mustia raitoja, pikimustaa ja kirkkaita valkoisia raitoja. Ruumiissa ei ole yhtään näkyvää väkivallan jälkeä. Hukkunut? Nainen on ehkä lähempänä kolmea- kuin kahtakymmentä. Pitkät vaaleat hiukset, pitkät hoikat jalat, kulmakarvat muotoiltu viimeistä haiventa myöten tarkasti. Jos nainen paljastuisi venäläis- tai ukrainalaistaustaiseksi, en yllättyisi. Geelikynnet ovat kalliit mutta eivät pitkät. Onko nainen ollut näppäimistötyöläinen?

Puhelin taskussani värisee. Tiedän kuka soittaja on ja annan puhelun mennä vastaajaan. Tiedän että kohta tulee viesti, jossa lukee sama kiireinen käsky, joka puhelussakin olisi tullut.

En vastaa, en lue viestiä, enkä tottele.

En nyt.

Rosenström huokaisee äänekkäästi. Viittaa Rosenströmille, että pysy paikoillaan mutta katsoo tarkkaan mitä teen.

Naisen vaatetus on persoonallinen... käytännöllinen. Maastonvihreässä takissa on suuria tyylikkäitä taskuja, joita on käytetty paljon. Huoliteltu nainen, joka pitää tavaroita suurissa taskuissa, ei käsilaukussa? Tarkistan vielä takin hartiat, niissä ei ole käsilaukun hihnan jättämää jälkeä. Mielenkiintoista. Tunustelen taskuja. Meriveden, läpimärän kankaan ja ruumiin kylmyys välittyy kumikäsineidenkin lävitse.

Takin taskut on suljettu siististi ja ne ovat tyhjä. Ei itsemurhaviestiä, ei puhelinta, ei avaimia, ei mitään. Hukkunut tapaturmaisesti vailla yhtäkään henkilökohtaista tavaraa? Todellako? Hymyilisin ivallisesti, mutta kasvoni eivät osaa. Jos nainen on tapettu, tekijä ei ole ammattilainen, tekijä on typerä, eikä ymmärrä henkirikostutkijan ajattelusta yhtään mitään. Ruumis on epäilyttävä.

Ihon kunnosta päätellen ruumis on tuore. Kalat eivät ole vielä käyneet aterialla, onneksi.

Rannekello... vasemmassa ranteessa on aivan varmasti ollut kello, vuosikausia, samassa paikassa, ehkä ennen kuolemaa hieman liian tiukalla tai sierettyneen ihon turvotessaan merkitsemä. Kello on hiertänyt ihoa, mutta nyt ranteessa on vain painauma. Eivät nykyajan kellot noin vain itsestään irtoa, eikä Suomenlahden hauki kelloon käy ensiksi kiinni. Joku on poistanut kellon ranteesta. Varastettu arvokello? Mielenkiintoista. Vedän hihaa ylös ja varmistan, että jos hihasta jotain irtoaa, se putoaa avatulle takille, laboratorion tutkittavaksi. Paidan märkä musta kangas antaa helposti myöten. Mitähän materiaalia nämä käsivarren vahvikkeet ovat?

»Annapa Rosenström lisää valoa.»

Väkivaltayksikön juniori mutta muuten ikämies Rosenström rykäisee takanani paksujen viiksiensä alla ja vetää syvään henkeä. Kestä, kestä Rosenström, osasto haluaa sinusta henkirikostutkijan riviin, ja minä teen sinusta sellaisen, vaikka olisitkin liikenteen puolelta kropankääntäjiin napattu. Rosenströmin

keuhkot ovat suuret mutta toimivat heikosti. Liikaa hatsapuria ja olutta, liian vähän unta ja urheilua. Georgialaisissa kokkivai- moissa on hyötynsä kielelle mutta haittansa terveydelle.

Katson kuolleenakin yhä kaunista naista ja iäksi jähmet- tyneitä kasvoja. Tahtoisin, että hän yskäisisi, olisikin elossa ja kaikki olisi vain virhettä, pahaa unta. Nuori ihminen, elämä edessä.

Kamalaa tuhlausta. Joku äiti hautaa pian oman lapsensa. Taas. Kallahden merivedessä on metallinen tuoksu.

Suolavesi, surua nesteenä. Silmiäni kuuluisi kostua, mutta suru on tylppää. Psykiatrini määräävät mielialan tasaajat eivät ole plaseboa.

Ja mikähän tämä tässä on?

Otan lampun Rosenströmin kädestä. Kirkas valokeila kulkee pitkin paljaan käsivarren kuulasta ihoa. Oikean käden kyynärtaipeen ihossa on pistojälki. Iho injektiokohdan alla on koholla kuin sen alla olisi kupla. Siis oikeassa kädessä. Kello on ollut vasemmassa kädessä. Katson takkia, kokeilen vielä takin taskujen neppareita. Molemmat ovat löysiä, käytettyjä, mutta oikeanpuoleisen taskun neppari on vielä löysempi ja vielä käy- tetympi ja taskun kangas vielä venyneempi. Lyön vetoa, että nainen on ollut oikeakätinen. Tokkopa tuo neulanreikä on itse pistetty. Tippa? Jos nainen on ollut tiputuksessa, miksi se olisi pistetty käteen, jota nainen käyttää ja miksi neste on kuplana ihon alla? Post mortem. Ei aineenvaihduntaa. Osoitan lampulla kyynärtaivetta.

»Rosenström. Vahdi, ettei tekniikka koske tähän. Jos ihon alla on jotain tallessa, rikoslabran täytyy saada se.» Yksi tekniikan keväät-Esa kun tuosta puristaa, neste tulee ulos, emmekä saa koskaan tietää, mitä se oli. Rosenström nyökkää uteliaana. Hie- ron miettiessä silmäni alta kohtaa, joka on tunnoton ja kylmä. Tämän ruumiin on mentävä morkussa Reijolle, ei aloittelijalle.

Haistan murhan.

»No niin Rosenström, iltavuoron pakollinen oppitunti. Ajatukset? Pääkaupunkiseudun nopeudella, kiitos.» Napsautan sormiani kolmesti.

»Nnohh... näitä hukkuneita on nyt kolme.»

»Kyllä. Ja?»

»No... entä jos ne liittyvät toisiinsa?»

Katson olkani yli ja näen takanani huolestuneet kasvot.

Kohautan hartioita ja katson merelle.

»Kävin läpi alueen hukkumiskuolemat. Liian monta, liian nopeasti. 2007 oli koko vuonna vain yksi, nyt kolme...»

Vedän henkeä. Helsingin ilmassa on mieto savun haju. Onko Helsingin hengittäminen passiivista tupakointia?

»...ja on vasta kevät.»

Rosenström nyökkää kuulemalleen. Kaislat soivat valkoista kohinaa. Lumisade yltyy ja tuuli puhaltaa pistäviä jääkiteitä merijään yli kasvoille ja rantaan. Vilkaisen tuulen suuntaan ärtyneenä.

»Outojen vahinkojen lahti.»

»Sarja... murha?» Rosenström sanoo ja naurahtaa epäröiden, odottaen.

»Kaksi ensimmäistä näistä Kallvikin vainajista olivat jo vanhoja kroppia, ei näitä kaikkia samana iltana ole tapettu. Jatketaan opiskelua, onko sarjamurha? Miksi on, miksi ei?»

»Kolme, samassa paikassa, miksi nuoria hukkuisi täällä sarjassa?»

Polviasento tuntuu raskaalta. Maihinnousukenkäni ovat tukevat, mutta jokin sattuu vasemman polven ulkosyrjässä. Nousen seisomaan ja venyttelen. Käänän selkäni tuulelle ja kuulen pistävien jääkiteiden pilven kihisevän pitkän takkini selkään. Jäähyhmäinen rantahiekka rahisee maihinnousukieni alla kääntyessäni, mutta varon tekemästä yhtään turhaa raapaisua ruumiinlöytöpaikkaan.

»Miksi et ehdottanut sarjamurhaajaa, kun toinen ruumis löytyi, miksi vasta kolmannen kohdalla? Perustele.»

Ellen olisi niin hyvin lääkitty, minua ahdistaisi. Ei Rosenström, ei Otso eikä kukaan muukaan Helsingin poliisilaitoksella tiedä, mikä minä olen. Entä jos Interpol kuitenkin jonain päivänä soittaa? Entä jos niin kuolleet Karibialla kuin vartijatkin olivat osa järjestelyä, jossa omalla vastuulla saa tehdä mitä huvittaa, kunhan paikallispoliisin taskuihin tungetaan tukku dollareita?

Rosenström on hiljaa.

»Oppilas kertoo nyt seniorille: mikä ero siinä on, jos joku tappaa kaksi, tai kolme? Miksi siitä tulee sinulle sarjamurha vasta kolmannella?» Tiedän hänen väärän vastauksensa jo nyt.

Rosenström henkäisee sisään ja puhuu nopeasti kohti kengänkärkiään: »No, luin, että sarjamurhaaja on joku, joka tappaa kolme kertaa.»

»Ei. Kun ihminen tappaa kerran, se voi olla virhe tai vahinko. Kyllä, samassa raivonpuuskassa voi juopolla mennä kaveripiiristä kerralla useampikin, mutta terve ihminen ei tuollaista tekoa toista, koskaan. Kun ihminen tappaa *toisen* kerran, selitykseksi ei enää kelpaa 'virhe', 'vahinko' – jotain, minkä seurauksia ja lopullisuutta ei muka ymmärrä. Murhasarjan toinen teko on yhtä paha kuin kolmas – tekijä tietää silloin aivan hyvin mistä on kyse ja mitä on tekemässä. Silloin kyseessä on *tapa*. Yhden kerran hengen riistävä ihminen on rikollinen, toistamiseen tappavan ihmisen valuvika on kiistaton ja päivänselvä.»

Puhelin taskussani värisee taas. Entä jos se on keskusrikospoliisi tai ulkoministeriö, joka kutsuu minut keskustelemaan kolmesta ruumiista Karibialla? *Tiedän että minun pitäisi tuntea syyllisyyttä. En tunne mitään.*

En vastaa.

Tiedän helvetin hyvin, mistä Rosenström on tuon taikalukunsa kolme keksinyt. Rosenströmillä oli FBI:n profiloijien kirja työpöydän nurkalla iltalukemistona, kun löysin hänet sairaslo-

mani jälkeen istumasta työhuoneestani, senioriparini Otson sijaan. Otso oli ylennetty komisarioksi ja hän oli viipymättä raahannut nurkassa pölyttyneet golfmailansa komisarionpeleistä luopuneen Seijan hennosti nahkatalilta ja tupakalta tuoksuvaan huoneeseen.

Seija, jolla oli katupartioista lähtien paksu punainen tukka poninhännällä, kunnes häiriintynyt mies Malmilla leikkasi häneltä korvan irti, niin että hän alkoi pitää hiuksiaan auki peittääkseen paikan, jossa korva oli ollut ja jossa hänen kärsimättömyytensä jäljiltä vain puoliksi valmis proteesi peitti korvakäytävää. Nainen, jonka koulutin, josta tuli murharyhmän analyysiyksikköön sen historian paras komisario. Ja jos Otson tekeminen jatkuu tällaisena, koko yksikkö ajetaan alas ja Seija jää historian parhaaksi komisarioksi. Paras komisario ja hyvä ystävä.

Komisario on poissa, eläköön komisario.

Seija kertoi saaneensa Europolista viran, mutta kun soitin perään, kukaan Europolissa ei tiennyt hänestä mitään. En tiedä hänen olinpaikastaan mitään, en yhtään mitään.

Luulen, että Otso ärsyttää olla komisario ja hän tahtoi takaisin kentälle, mutta murharyhmä pelaa nyt niillä korteilla, jotka sillä on. Perheenisäystä odottava Otso ottaa varmasti jokaisen ylennyksen ja satalappusen, jonka saa.

Seijan lähtö oli outo. Ei läksiäisiä, ei viestiä, ei mitään, tuosta vain pois maasta, varoittamatta. Puhelinliittymä irtisanottu, sähköpostiosoitteet suljettu, kaikki kytkökset vanhaan elämään kerralla poikki. Heti kun minulla on ensimmäinen vapaa, otan selvää, miksi.

Mutta ensin tämä: kolme ruumista, kaksi vanhaa, yksi tuore, kahden viikon sisällä ja osapuilleen samassa paikassa. Puistelen päätäni. Tämä tapaus huutaa kokemusta, osaamista, tutkintarutiinia. Pari vuotta lisäkoulutusta ja tilillani on Rosenström, mutta ei vielä.

»Tekniikka on tulossa.» Jääkiteet vaihtuvat vaivihkaa suuriin räntähiutaleisiin, jotka vaimentavat aavemaisesti Rosenströmin äänen.

Tekniikka on tulossa suojaamaan rikospaikkaa.

»Surullinen, säälittävä sanapari, Rosenström. 'Rikospaikan suojaaminen.'»

Rosenströmin silmät ovat tyhjät ja otsa rypistyy.

»Sentään kroppa on tuore ja kasassa.»

Rosenström nyökkää. On turkulaisen liikennepoliisin ural-lakin varmasti tullut jokunen palapeli vastaan. Villieläimet ja sää eivät kunnioita vainajaa eivätkä rikospaikan koskemattomuutta. Riittävän monesti olen etsiskellyt ruumiin palasia metsästä ja löytänyt vajaan rakennussarjan.

Katson ruumista ja odotan jo tekniikan kirkkaita valonheit-timiä. Päättäväiset kasvot. Leuka ei ole elämässään vailla tahtoa ajelehtineen naisen leuka. Mutta jotain merkillistä kropassa... ihmisessä on. Kohautan hartioitani. Selvitetään ensin kuka, sitten loput.

Suuntaan taskulamppua ensin raskaisiin aaltoihin, sitten rantaan. On tuossa jälkiä. Osoitan taskulampulla loskaan. Jäl-jet menevät kiertäen talolle. Talon isäntä ilmoitti ruumiista. Ei se sitten malttanut olla katsomatta lähempää. Hautarauhan rikkominen on rikos, mutta enemmän minua ärsyttää ruumiin löytöpaikan sotkeminen. Onkohan isäntä jo huolissaan kiin-teistönsä arvosta? »Suora näköala merelle. Omalla suojaisella rannalla jännitystä tarjoaa satunnainen kevätruumis.»

Rosenström kävelee pari varovaista askelta rannalle ja miettii, mitä seuraavaksi minulle kertoisi havaitsevansa, mutten jaksaa odottaa. Helsingiläisten ja varsinaissuomalaisen välillä on karvas ero kärsimättömyyden määrässä.

»Sarjoitus, Rosenström. Aloita siitä. Kuinka tunnistat sar-jamurhaajan tekosarjan?»

Onkohan Rosenströmilläkin sukuvaakuna Ritarihuoneella? Rosenström yrittää selvittää kurkkuaan äänettä mutta epäonnistuu.

»Toistuva tekotapa... väkivallan, ehkä uhrien samankaltaisuus... paikka. Maantieteelli... geografinen profilointi.»

»Kyllä. Koko murhasarja-ajatusta puoltaa paikan maantiede. Kolme ruumista, sama lahti. Niin monta, että tänne voi perustella veronmaksajien rahoilla poliisiauton vähintään käymään seuraavat kaksi viikkoa, että seuraava ruumis löytyy nopeammin. Koulu jatkuu: onko syynä ruumiiden samanlainen liike veden virrassa vai sarjamurhaajan hyväksi havaitut liikkumisreitit? Jos kyseessä on jälkimmäinen, eli sarjamurhaaja on itselleen kotoisalla metsästysalueella, voit päätellä sen mistä?»

»...mitä syrjäisempi polku ja mitä helpommin tekijä siellä liikkuu, sitä suuremmalla todennäköisyydellä tekijällä on jokin yhteys paikkaan... tai voi olla jopa paikallinen. Ei vieras tunne sivupolkuja tai ainakaan liiku niillä kovin tehokkaasti.»

Jos näistä ruumiista löytyy mitään yhteistä, aivan ensimmäiseksi tutkimme talon isännän jokaisen liikkeen viime kuukausilta. Tarpeeksi monta kertaa rikoksen ilmoittaja haluaisi kertoa paljon enemmän, kuten vaikka »Minä se olin!»

»Kyllä. Jokainen kohtaaminen jättää jäljen, ja sijaintitieto, pelkkä tieto reiteistä, joita pitkin paikkaan edes voi päästä, ja käyttäytyminen paikassa ja sen reiteillä, kertovat kaikki tekijästä. Kun lisäksi huomioidaan tekotapa ja uhrien valinta, tekijä ei enää voi olla kuka tahansa, jolloin voit rajata epäiltyjä ja tutkintalinjoja.»

Kaksi nuorta miestä, yksi nuori nainen. Jännä sarja. Opetetaan Rosenströmille sarjoituksesta jokin toinen ilta lisää. Aika loppuu.

Tuuli humisee. Jylhä mustanharmaa pilvikansi lepää Helsingin yllä, ilman laskevan auringon valoa en edes näkisi kuinka musta se on. Mantereen puolelta lähestyy tekniikan auto.

»Sitten, Rosenström, se vaihtoehto. Harjoituksen vuoksi: miksi nämä *eivät* ole sarjamurha, tai ainakaan samaa sarjaa?»

»No... sukupuoli. Kaksi nuorta miestä, nyt yksi nuori nainen.»

Hyvä.

»Yhdistävänä tekijänä on, että nämä ovat osapuulleen saman ikäisiä. Ja mikä muu?»

»...ne molemmat kaksi nuorta miestä... patologi löysi verestä alkoholia.»

Kyllä.

»Näin. Eli meillä on piirteitä sekä sarjan puolesta että sitä vastaan.»

Tekniikan valkoinen auto näkyy jo. Pakettiauton sivuoven päälliset valonheittimet ovat huomiotaherättävän suuret, mutta Suomessa on pimeää. Pakko täällä on tuollaiset olla.

»...vaatetus on aika samanlainen kuin niillä miehillä.»

Hyvä, Rosenström. Lisää.

Napsautan sormiani ja tarkkailen Rosenströmin ilmettä.

»No se ei... en minä tiedä... ei tämä ainakaan mihinkään cocktailbaariin ole ollut menossa. Tuollaista armeijamaista nuorisomuotia... onkohan varusmies... siis -nainen?»

Nyökkään. Vuosi, kaksi kokeneella opettajalla ja Rosenström pärjää hyvin itsekin.

Ei tästä tapauksesta vielä tiedä mikä tämä on. Tekniikka tutkii ja morkku kertoo sen, mitä patologin silmään post mortem näkyy. Tuo käsitaiteen kupla on mielenkiintoinen.

Käännyn lähteäkseni. Nuorten ruumiita on nyt liian monta, enkä halua näitä enää yhtään lisää. Minun vahtivuorollani nuoriso saa luvan pysyä hengissä. Jonkun täytyy olla jäljellä minunkin eläkkeeni maksamaan, jos sinne asti elän.

»Sinä otat kaksi ensimmäistä ruumista, minä hoidan tämän naisen, sitten tarkistamme toistemme työt ristiin ja raportimme Otsolle, OK?»

Rosenström nyökkää ja astuu pois ruumiin äärestä mutta pyörittää sormillaan ruskeita viiksiään mielteliäänä.

Pakettiauto pysähtyy ja auton sivuovet aukeavat tuttua ääntä pitäen. Mies ja nainen nousevat autosta ja vetävät suojahaalareita päälleen, mutta jäävät autoineen riittävän kauas, etteivät sotke autollaan jälkiä. Noin sitä pitää.

»Mitä muuta Varsinais-Suomella mielessä?»

»No ensi katsomalta voisi ajatella, että ruumis on voinut ajautua jonkin matkan päästä. Iso Kallahti on suojoinen, mutta laivaväylä on lopulta aika lähellä. Mistäs minä tiedän, vaikka nainen olisi heitetty Finnlinesin laivan kannelta Travemunden matkan alussa. Tai hypännyt sieltä.»

»...mutta?»

Rosenström on hetken hiljaa, sitten sanoo tasaisen varmasti »...mutta ruumis on tuore. Ei kellu. Ei se voi olla kaukaa. Täytyy olla tästä ihan läheltä. Miksi se muuten tuossa rannassa olisi?»

Nyökkään. Olet Rosenström vain osittain väärässä.

»Melkein oikein.»

»Melkein?»

»Ruumis voi suolavedessä pienen hetken kelluakin – erityisesti, jos tiiviiden vaatteiden alle on jäänyt ilmatasku. Minäkäläinen vaate naisella on, Rosenström?»

Katson merkitsevästi uhrin maastonvihreää takkia.

»Kyllä... tuo pitäisi ilmataskun sisällään, kyllä.»

»Mutta jos olisi kellunut, mikä ruumiissa on vialla?»

»Ruumis on kasvot ylöspäin.»

»Voimmeko siitä päätellä, että äskeinen heittoni kellumis-
matkasta on mahdollon ja väitämme, että henkilö on kuollut
aivan rannassa?»

Rosenström epäröi.

»No emme voi, Rosenström. Katso rantaa, näet siellä jälkiä.
Mitä teet seuraavaksi?»

Osoitan taskulampulla painaumuja rannassa vielä hetken aikaa ja lähden sen jälkeen pienin hypähdyksin osoittamaan taskulampun valokeilaa kohti taloa.

»...oho. Ohhoh.»

Rosenström huokaa.

»Käypä tarkistamassa isännän kengät ja kuulustele, olisiko isäntä sittenkin koskenut ruumiiseen ennen kuin soitti meille?» Rosenström kääntyy lähteäkseen. Huudan perään.

»Kerro isännälle selkeällä suomella, mitä ruumiinlöytöpaikan sotkemisesta seuraa ja mitä Suomen laki tarjoaa kansalaiselle, joka häiritsee poliisitutkintaa. Ja kerro, mitä tarkoittaa sanayhdistelmä *hautarauhan rikkominen*.»

Rosenström nyökyttelee ja kävelee kohti taloa.

Hymyilisin, mutta kasvoni ovat raskas teräsbetoninen naamio. Kauanko minun on syötävä näitä lääkkeitä? Loppuelämä? Ei helvetissä.

En usko hetkeäkään, että talon teslamies on sarjamurhaaja. Ei siitä poolopaitaisesta kynäniskasta ole siihen. Silmälasiensangatkin ovat niin höllät, että putoaisivat puuhastelun tiimelyksessä metsään.

Tekniikan väki kävelee jo suojavaatteissaan pakettiautolta. Aurinko laskee pian. Pimeys on pian kaiken nielevä.

Kirjoitan Rosenströmille viestiä.

»Kuka uhri on, mihin kuoli, mitkä vaiheet johtivat kuolemaan, oliko joku muu tai useampi ihminen osallisena.»

Kolmas ruumis samalla alueella parin viikon sisään. Vaikka ne kaksi edellistä olivat vanhempia, eivät virtaukset laivaväylältä tähän suuntaan niin vahvoja ole. Kallahdessa on jotain mätää.

Näen kun talon toisen kerroksen huone valaistuu, ja pian Rosenströmin tunnistettava hahmo kävelee uuden ja tyylikkään talon kattokruunun editse ja katsoo ikkunasta minuun. Mietin isännän Teslaa ja korskeaa asennetta. Ja lukuisia sakkoja liikenne rikkomuksista, jotka tarkistin jo matkalla tänne.

Soitan Rosenströmille, ja hahmo ikkunassa nostaa puheli-
men korvalleen.

»Jos talon isännässä tuoksahtaa edes molekyyli väärää asen-
netta, kerro, että pihaa valvoo tästä hetkestä eteenpäin poliisin
ip-kamera, ja muistuta, että todisteiden tallominen ei hänen
kuukausituloillaan kannata, ei nyt, ei tulevaisuudessa.»

Rosenströmin hahmo ikkunassa kääntyy kohti huonetta ja
kuuntelee minua ääneti.

»Kerro, että päiväsakoista tulee niin isot, että sattuu.»

Rosenström nyökkää, ja katkaisen puhelun.

Isäntä varaa rahansa varmasti mieluummin sähköautonsa
huoltoon ja hinauksiin pakkaspäivinä.

Tekniikka vetää tuttua teippiä rikospaikan ympärille, katson
vielä kerran naista kirkkaissa valoissa.

Ulkonäkö huoliteltu, vaatteet valittu, kengät kunnossa, niitä
on kiillotettukin... en usko, että tämä on itsemurha. Pitkälle
edennyt masennus ja moni muu mielenterveyden häiriö näkyy
usein ulkoasussa edes jotenkin, ihminen ei jaksa enää panostaa
vaatteisiin, naisilla on värjäytyissä hiuksissa juurikasvua ja tai
hiukset pesemättä, miehillä parta ajamatta... tämä nainen on
omalla tavallaan huoliteltu. Hiuksia värjätty tunnollisesti – on
halunnut olla blondi. Näyttävä.

Kohautan hartioitani ja kävelen kohti taloa. Tämä on se
kohta, jossa rikostutkija nostaa kädet pystyyn, koska kuolin-
syyntutkintaa varten on morkku ja morkussa on Reijo, joka
osaa rikospatologiansa karmivan hyvin. Laputan mahdolliset
tutkintalinjat työhuoneen seinälle vasta Reijon kommenttien
jälkeen. Nuorten huumekuolemat ovat kasvussa, mutta hu-
nosti on huume pistetty, jos jää ihon alle eikä imeydy. Huikkaan
tekniikalle, osoitan taskulampullani merenneidon kyynärtai-
peeseen ja vannotan varomaan kuplaa ihon alla.

Tekniikan parivaljakon nainen viittoon valkoisen pakettiau-
ton ajamaan varovasti vielä lähemmäs rantaa. Tietäisivätpä

siviilit kuinka paljon hälläväliä tuohon tekoon sisältyy. Jos maassa olikin jotain jälkiä, ei niitä tuon alta enää löydy. Ja nuo samat tutkijat haukkuvat oikeuslääkäriin pataluhaksi, jos se potkaisee kiveäkään kropsan lähellä. Teknisen tutkinnan valonheittinten raaka valkoinen valo kohtelee ruumista julmasti. Pidän vanhasta halogeenin värisävystä enemmän kuin ledeistä, mutta vähemmähän nuo lamput akkua syövät. Ruumiit näyttävät ruumiimmilta kuin urani alussa.

Näkökenttäni rajalla on sinistä välkettä. Otan puhelimen taskusta.

Viesti: »Sus perkele!!1!»

Otso on kiukkuinen. Kun tutkin rikospaikkaa, muu maailma lakkaa minulle olemasta. Kyllä sinun Nalle se pitäisi muistaa. Poliisin farmariauto lähestyy ruumiinlöytöpaikkaa ilman sireeniä mutta vilkut päällä, kovaa vauhtia. Silmä hakee yhä vielä vuosien jälkeen korkeampia lamppuja auton päältä, mutta helpomminhan näillä kattotelineen näköisillä litteillä ledeillä sulautuu ajavaan letkaan. Ja voi yllättää kaaharin.

Auto pysähtyy rumalla, pitkäksi menevällä äkkijarrutuksella ja on yhä käynnissä, kun nuori partiopoliisi hölkkää suuntaani. Pitäisiköhän ratissa olevan konstaapelin käydä ajamassa se liukaan kelin testi ihan tuolla partioautolla? Ei oikein suju.

»Susi! Autoon ja asemalle nyt!»

Kohotan kulmiani, kävelen rauhallisesti tien varteen, heidän siviiliauton avaimet jo vastaan tulevalle Rosenströmille, ettei hänen tarvitse matkustaa ruumiin kanssa tekniikan autossa. Kävelen rauhallisesti kohti partioautoa.

»Sanoin tekniikalle, etteivät töki sitä käsitaivetta, mutta vahdi niitä.»

Älä luota kehenkään, ikinä. Edes itseesi.

Mikä ihme näitä nuoria Kallahdessa tappaa?

Aarni Susi riisuu ihmisen naamionsa.

*Miksi kukaan ei ole tehnyt tälle mitään?
Sinisilmäisyyden takia? Typeryyden?
Lahjuksien? Vai kaikista näistä syistä?*

AARNI SUDEN pöydällä on yhtä aikaa sarjatuhopoltto ja sarjamurha, kun yksi ruumiista alkaa kuiskia kuolemansa jälkeen.

Vyyhdin selvittäminen johtaa tahoihin, jotka vastaavat kansakunnan turvallisuudesta.

Alkaa amokjuoksu, jossa Susi saalistaa kokemuksella, hullunrohkeudella ja tekoälyn avulla.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-47854-7